

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Vašíčka a soudců Mgr. Martiny Polákové a Mgr. Pavla Mádra ve věci

žalobce: **M. W.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Bařinou
sídlem Burianovo nám. 681/8a, 616 00 Brno

proti
žalované: **XXXXX IČO XXXXX**
sídlem XXXXX
zastoupená advokátem JUDr. Adamem Valíčkem, MBA
sídlem nám. Svobody 87/18, 602 00 Brno

o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru,

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov (dále jen „soud I. stupně“) ze dne 5. 1. 2023, č. j. 14 C 148/2021-119,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku I. **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. o nákladech řízení se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku 33 880 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalované JUDr. Adama Valíčka.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení částku 6 776 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalované JUDr. Adama Valíčka.

Odůvodnění:

1. V řízení zahájeném dne 5. 5. 2021 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci přípisem žalované ze dne 8. 4. 2021, je neplatné. Žalobu odůvodnil tím, že pracoval u žalované na základě pracovní smlouvy z 7. 12. 2007 na pozici vedoucí oddělení údržby. Dne 8. 4. 2021 obdržel od žalované okamžité zrušení pracovního poměru ze dvou důvodů. Prvním důvodem bylo to, že na náklady žalované nechal opravit dvě služební vozidla za částky 36 889 Kč (zn. Škoda Superb RZ XXXXX) a 24 309 Kč (zn. Škoda Octavia RZ XXXXX), následně tato vozidla odkoupil od leasingového pronajímatele (ČSOB Leasing a.s.) tzv. „od stolu“, aniž by bylo provedeno vyúčtování nadměrného opotřebení, počtu skutečně najetých kilometrů a provedení oprav. Tímto jednáním měl žalované způsobit škodu. V okamžitém zrušení žalovaná rovněž uvedla, že se nejedná o ojedinělé porušení pracovních povinností, neboť v roce 2019 měl žalobce odkoupit od společnosti ČSOB leasing a.s. jiných sedm služebních vozidel. Druhým důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru bylo to, že měl využívat pro své soukromé aktivity placené parkovací stání zaměstnavatele bez jeho předchozího souhlasu. Žalobce s důvody uvedenými v okamžitém zrušení pracovního poměru nesouhlasil a v žalobě poukazoval na to, že předmětná dvě služební vozidla vyžadovala opravu a že se za dané situace z jeho strany nejednalo o hrubé porušení povinností ve vztahu k jím vykonávané práci. Neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru pak spatřoval i v tom, že bylo dáno v rozporu s § 58 odst. 1 zákoníku práce, když žalovaná překročila dvouměsíční subjektivní lhůtu, která začala okamžikem, kdy se dozvěděla o jednání žalobce, které by mohlo být příčinou okamžitého zrušení pracovního poměru. V tomto směru namítal, že opravu prvně uvedeného služebního vozidla objednal 27. 5. 2020 a faktura za opravu byla vystavena 8. 7. 2020. V případě druhého služebního vozidla zakázku do servisu zadal 24. 8. 2020 a faktura za opravu byla vystavena 22. 9. 2020. Vycházel tedy z toho, že nejpozději do týdne od vystavení příslušných faktur se tyto faktury dostaly do sféry dispozice žalované (první faktura v době okolo 15. 7. 2020 a druhá faktura v době okolo 30. 9. 2020). K těmto datům tedy žalovaná musela vědět o obou provedených opravách i o jejich výši. Pokud pak škoda měla být způsobena i tím, že po ukončení leasingových smluv nebylo provedeno vyúčtování a žalovaná díky tomu přišla o náhradu neprojetých kilometrů, zde měl za to, že dvouměsíční subjektivní lhůta začala plynout k datu ukončení leasingových smluv (v případě prvního služebního vozidla 11. 6. 2020 a v případě druhého služebního vozidla 14. 9. 2020). Za situace, kdy žalovaná přistoupila k okamžitému zrušení pracovního poměru až 8. 4. 2021, bylo toto učiněno po uplynutí prekluzivní lhůty.
2. Žalovaná se žalobou nesouhlasila, když měla za to, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci 8. 4. 2021 bylo platné. V řízení poukazovala na to, že dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůta nezačala běžet na základě domněnky (pouhého podezření), že by žalobce mohl porušit své povinnosti (útok na majetek zaměstnavatele), ale až ode dne, kdy se o důvodu vedoucím ke zrušení pracovního poměru prokazatelně dozvěděla. Z tohoto pohledu tedy bylo lhostejné, kdy byly předmětné faktury doručeny žalované, nýbrž rozhodnou skutečností byl okamžik, kdy se žalovaná dozvěděla o závažném jednání žalobce, tedy o tom, že opravy vozidel vůbec nebyly potřebné. Tímto okamžikem bylo sdělení ČSOB leasing a.s. z 24. 3. 2021, ve kterém bylo uvedeno, že žalobce v devíti případech odkoupil od leasingového pronajímatele služební vozidla (tzv. „od stolu“). Jelikož u ostatních sedmi nákupů vozidel již žalované uplynula objektivní prekluzivní lhůta k okamžitému zrušení pracovního poměru, byly v daném případě žalobci vytýkány jen dvě zbytečné opravy služebních vozidel. Poukázala rovněž na to,

že u oprav dvou předmětných vozidel byly součástí fakturovaných služeb i dodávky příslušenství k vozidlům (dva střešní nosiče kol a příslušenství). Toto příslušenství si žalobce objednával pro svoji potřebu na úkor žalované. Žalobce se přitom snažil toto své jednání zakrýt tím, že na fakturách za opravy bylo toto příslušenství pojmenováno pod jinými položkami (držák, uchycení, tyč. stab.). Konečně poukázala na to, že tím že žalobce nakupoval služební vozidla po ukončení leasingové smlouvy tzv. od stolu, využil informace plynoucí z jeho postavení u zaměstnavatele ke svému prospěchu. To vyplývá z toho, že takto postupoval v celkem devíti případech, když vozidla vždy koupil pro sebe a následně je se ziskem prodal, a to ke škodě zaměstnavatele. Proto trvala na tom, že se ze strany žalobce jednalo o hrubé porušení jeho pracovních povinností. Zmínila i to, že žalobce z titulu své pozice měl oprávnění faktury za opravy vozidel schvalovat a zadávat k proplacení.

3. Soud I. stupně po provedeném dokazování rozhodl ve věci rozsudkem z 5. 1. 2023, č. j. 14 C 148/2021-119, kterým žalobu na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru z 8. 4. 2021 zamítl (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 36 179 Kč (výrok II.). Ze shodného tvrzení účastníků vzal za prokázané, že žalobce pracoval u žalované na základě pracovní smlouvy popsané v žalobě a že s ním žalovaná 8. 4. 2021 okamžitě zrušila pracovní poměr (tyto skutečnosti byly prokázány i pracovní smlouvou a okamžitým zrušením pracovního poměru z 8. 4. 2021). Dále vzal ze shodných tvrzení účastníků a faktur č. XXXXX a XXXXX za prokázané, že žalobce nechal opravit u společnosti XXXXX a.s. dvě služební vozidla žalované za částky uvedené v žalobě, u prvního vozidla byl příjem zakázky 27. 5. 2020 a u druhého vozidla 24. 8. 2020. Dále vzal za prokázané, že žalobce si dne 30. 9. 2019 vyžádal u leasingového pronajímatele informaci zůstatkové hodnoty prvního vozidla (Škoda Superb) a že takto zjistil, že zůstatková hodnota tohoto vozidla při nákupu „od stolu“ bude činit 507 500 Kč. Dne 10. 6. 2020 žalobce potvrdil leasingovému pronajímateli zájem o nákup tohoto vozidla na svoji firmu. Poté 9. 7. 2020 zaslal do účtárny pokyn k proplacení první faktury za opravu tohoto vozidla (na částku 36 889 Kč). Pokyn k proplacení faktury byl zaslán s textem: „*přeposílám fakturu za opravu auta pana K., jednalo se o konečnou opravu před vrácením vozu na ČSOB leasing*“. Poté žalobce 10. 7. 2020 schválil fakturu za opravu tohoto vozidla v systému SAP jako jediný schvalovatel. Požadavek na odkup druhého vozidla (Škoda Octavia) žalobce zaslal 11. 9. 2020. Soud I. stupně vzal za prokázané (ze sdělení ČSOB leasing), že v případě nákupu tzv. „od stolu“, se oprava vozidel neprovádí, vozidlo nájemce (v daném případě žalované) se nevrací ČSOB leasing a.s., a vozidlo nájemce předává přímo kupci. V takovém případě se kupní cena odvíjí od smluvně nastavené doby nájmu, projezdu kilometrů a nastavené zůstatkové hodnoty. Na kupní cenu nemá žádný vliv reálný technický stav vozidla a skutečný nájezd kilometrů. Soud I. stupně takto zjištěný skutkový stav posoudil tak, že samotný tzv. nákup „od stolu“ nelze hodnotit jako zvlášť hrubé porušení pracovní kázně žalobcem, neboť tento nákup „od stolu“ nebyl žalovanou nijak regulován, tedy nemohl být ani zakázán. Pokud se ale týká oprav obou předmětných vozidel za částky 36 889 Kč a 24 309 Kč v situaci, kdy žalobce již dopředu věděl, že tato vozidla bude po skončení leasingové smlouvy kupovat sám pro sebe (tedy bez posuzování jejich reálného technického stavu), a přesto nechal tyto vozidla na náklady žalované opravit, tam vyslovil závěr, že takové jednání je třeba hodnotit jako zvlášť hrubé porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci. V tomto směru pak učinil právní závěr, že žalobce porušil povinnost stanovenou § 301 písm. d) zákoníku práce, a to řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele. Jednáním žalobce vznikla žalované škoda okolo 60 000 Kč a takováto škoda dle ustálené judikatury je důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru. Naopak jednání uvedené v bodě dva okamžitého zrušení pracovního poměru (tj. využívání placeného parkovacího stání zaměstnavatele pro soukromé aktivity) soud I. stupně nepovažoval za zvlášť hrubé porušení pracovní kázně. Pokud se týká posouzení toho, zda byla dodržena dvouměsíční subjektivní

lhůta pro okamžité zrušení pracovního poměru ve smyslu § 58 odst. 1 zákoníku práce, soud I. stupně přisvědčil argumentaci žalované s tím, že je nerozhodné, kdy předmětné faktury byly doručeny žalované, když rozhodnou skutečností je okamžik, kdy se žalovaná skutečně dozvěděla o závadném jednání žalobce (o tom, že opravy vozidel nebyly potřebné), což nastalo na základě e-mailu ČSOB leasing a.s. z 24. 3. 2021. Dospěl proto ke konečnému závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, kdy žalovaná mohla se žalobcem okamžitě zrušit pracovní poměr. Proto žalobu na určení neplatnosti tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru zamítl. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšné žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení ve výši 36 179 Kč, představující náklady za její právní zastoupení.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, kterým navrhoval, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že žalobě bude vyhověno. Znovu namítal, že ze strany žalované nebyla dodržena subjektivní lhůta k okamžitému zrušení pracovního poměru, když o fakturách za opravy dvou předmětných služebních vozidel musela vědět již nejméně sedm měsíců před okamžitým zrušením pracovního poměru. Žalovaná tedy jakožto řádný hospodář musela a měla vědět již v červenci 2020 (nejpozději pak v září 2020) o skutečnostech, které pojala jako dostatečný důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru. Zdůrazňoval, že není možné, aby zaměstnavateli byla dána možnost účelového zneužití svého postavení k tomu, aby si sám určil, kdy pro něj začne běžet daná lhůta (tedy až poté, co začne sám prověřovat vytýkané jednání žalobce). Rovněž trval na tom, že vytýkané jednání nenaplňovalo intenzitu porušení povinnosti zaměstnance zvláště hrubým způsobem. Znovu poukazoval na to, že pro odkup předmětných dvou vozidel se rozhodl až po jejich opravách a že tyto opravy (před koncem leasingové smlouvy) byly u žalované běžné, když toto bylo vedeno snahou o optimalizaci nákladů za nadměrné opotřebení, které by mohly být ze strany leasingové společnosti vůči žalované vyúčtovány. Pokud se týká soudem I. stupně zmíněné citace dle pokynu z 9. 7. 2020 („*Přeposílám fakturu za opravu auta pana K. Jednalo se konečnou opravu před vrácením vozidla ČSOB leasing.*“), tak toto vysvětloval formulační chybou v rámci dané e-mailové komunikace s účtárnou, která nemůže změnit nic na tom, že žalobce se rozhodl vozidlo odkoupit až po jeho opravě. Poukázal také na to, že pro žalovanou pracoval svědomitě a v jejím nejlepším zájmu 13 let, přičemž po celou dobu trvání jeho pracovního poměru nebyl ze strany žalované ani jedinkrát napomenut. Zpochybňoval i to, že žalované nemohla tvrzená škoda (ve výši dvou oprav) v žádném případě vzniknout, neboť pokud by byla obě vozidla skutečně vrácena ČSOB leasing a.s., pak by žalovaná musela nechat provést tyto opravy úplně stejným způsobem a minimálně za stejnou cenu, neboť jinak by hradila ještě vyšší finanční částku v rámci následného vyúčtování nadměrného opotřebení ze strany leasingové společnosti. Jediné, o co v souvislosti s odkupem od stolu mohla být žalovaná krácena, je vyúčtování skutečně najetých kilometrů, což jsou částky v podstatě zanedbatelné, přičemž samotnou skutečnost, že k tomuto vyúčtování nedošlo, nelze přičítat na vrub žalobci, ale jen podmínkám nastavených ČSOB leasing a.s., se kterými žalovaná souhlasila, když s touto leasingovou společností pravidelně uzavírala leasingové smlouvy.
5. Žalovaná považovala napadený rozsudek za věcně správný a navrhovala, aby byl potvrzen.
6. Účastníci v rámci odvolacího řízení žádné nové důkazy nenavrhovali.
7. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou (§ 201 o.s.ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o.s.ř.) a že bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), v souladu s § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které mu předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

8. Podle § 55 odst. 1 písm. b) *zákoníku práce* zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, poruší-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.
9. Podle § 301 písm. b) *zákoníku práce* zaměstnanci jsou povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele.
10. Podle § 58 odst. 1 *zákoníku práce* pro porušení povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci nebo z důvodu, pro který je možné okamžitě zrušit pracovní poměr, může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď nebo s ním okamžitě zrušit pracovní poměr pouze do dvou měsíců ode dne, kdy se o důvodu k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru dověděl, a pro porušení povinnosti vyplývajících z pracovního poměru v cizině do dvou měsíců po návratu z ciziny, nejpozději však vždy do jednoho roku ode dne, kdy důvod k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru vznikl.
11. Odvolací soud souhlasí se skutkovými zjištěními soudu I. stupně, jakož i s jeho skutkovými a právními závěry, a pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se soud I. stupně podrobně vypořádal i s jednotlivými námitkami žalobce, které ve svém odvolání víceméně zopakoval. Soud I. stupně všechny své závěry logicky zdůvodnil a jeho odůvodnění je přesvědčivé. Lze jenom shrnout, že i odvolací soud má za to, že v daném případě žalovaná okamžitě zrušení pracovního poměru z 8. 4. 2021 učinila ve dvouměsíční subjektivní i jednoroční objektivní prekluzivní lhůtě stanovené ve shora citovaném ustanovení § 58 odst. 1 *zákoníku práce*. V tomto směru bylo skutečně rozhodné, kdy se žalovaná (jako zaměstnavatel) prokazatelně dozvěděla o závadném jednání žalobce. Rozhodným okamžikem pro počátek prekluzivní lhůty nebyl okamžik, kdy žalobce nechal provést opravy předmětných vozidel na náklady žalované, ani okamžik, kdy do systému zadal pokyn k proplacení těchto faktur. Rozhodným okamžikem byla doba, kdy se žalovaná dozvěděla o tom, že žalobce nakupoval služební auta po ukončení leasingové smlouvy tzv. „od stolu“, tedy bez následného vyúčtování. Jak z dokazování provedeného soudem I. stupně vyplynulo, tuto informaci žalovaná získala až z e-mailu ČSOB leasing a.s. z 24. 3. 2021. Teprve tehdy mohla na základě prověření ukončení leasingu dvou předmětných služebních vozidel zjistit, že jednáním žalobce byla žalovaná majetkově poškozena. K tomuto poškození došlo především tím, že byly zbytečně vynaloženy nemalé částky (36 889 Kč a 24 309 Kč) na opravu předmětných dvou vozidel za situace, kdy tato vozidla žalobce pro sebe následně odkoupil. K poškození žalované pak došlo i tím, že nebylo provedeno vyúčtování po ukončení leasingových smluv, při kterém žalovaná mohla získat náhradu za neprojeté kilometry. Pokud za daných okolností žalovaná přistoupila k okamžitému zrušení pracovního poměru dne 8. 4. 2021, bylo to učiněno v subjektivní i objektivní prekluzivní lhůtě.
12. Pokud se týká posouzení toho, zda vytýkané závadné jednání žalobce dosahovalo intenzity zvláště hrubého porušení povinnosti zaměstnance ve smyslu shora citovaného § 55 odst. 1 písm. b), tak odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně nepochybuje o tom, že v tomto případě jednání žalobce specifikované v okamžitém zrušení pracovního poměru této intenzity dosáhlo. V tomto případě se jednalo o přímý útok na majetek zaměstnavatele, když žalobce současně zneužil důvěry, kterou měl jako vedoucí oddělení údržby. Z prokázané časové osy vyplývá, že žalobce své jednání připravoval; stejným způsobem pravděpodobně postupoval i v jiných (sedmi) případech, které však nebyly předmětem tohoto řízení, neboť toto předešlé jednání žalobce nebylo přesně specifikováno v okamžitém zrušení pracovního poměru. Že se ze strany žalobce nejednalo o žádný omyl, ale o předem plánované jednání, vyplývá i z jeho pokynu k proplacení faktury za opravu jednoho z předmětných dvou vozidel (auto pana K.) z 9. 7. 2020, kde žalobce výslovně (mimojiné) uváděl: „jedná o konečnou opravu před vrácením vozu na ČSOB leasing“. Doprovodná informace k pokynu k proplacení faktury je tedy vyložena lživá a z ničeho nelze dovodit, že se mělo jednat jen o jakousi „nepřesnou formulaci“, jak se žalobce

snažil namítat v odvolacím řízení. Tento útok na majetek je jasným porušením povinností stanovených zaměstnancům ve shora citovaném ustanovení § 301 písm. d) zákoníku práce. Snahu žalobce odčerpat co nejvíce z majetku žalované pak podtrhuje i ta skutečnost, že v rámci opravy těchto dvou předmětných automobilů žalobce koupil i střešní nosiče s příslušenstvím, když v řízení bylo výsledky svědků (nadržených žalobce) prokázáno, že žalobce nebyl oprávněn k nákupu takového příslušenství a že žalobci nikdo nedal souhlas k nákupu tohoto příslušenství.

13. Ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k právním normám jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem. Zákon nedefinuje pojem „*porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem*“. Vymezení hypotézy této právní normy tedy závisí na konkrétních okolnostech případu. Soud při zkoumání intenzity porušení povinností tak může přihlídnout k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k situaci, v níž došlo k porušení povinností, k míře zavinění zaměstnance, k tomu, zda porušením povinností vznikla zaměstnavateli škoda, k zavinění zaměstnance apod. Rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením musí vzít na zřetel, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr zaměstnance u něj nadále pokračoval (viz např. závěry vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 379/2000).
14. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je rovněž ustálena v závěru, že útok na majetek zaměstnavatele, ať už přímý (např. krádeží, poškozováním, zneužitím apod.) nebo nepřímý (např. pokusem odčerpat část majetku zaměstnavatele bez odpovídajícího protiplnění), představuje z hlediska vymezení relativně neurčité hypotézy v ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce tak významnou okolnost, že zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o porušení povinností zaměstnance vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu z 18. 1. 2022, sp.zn. 21 Cdo 1906/2021, nebo rozhodnutí z 17. 10. 2012, sp.zn. 21 Cdo 2596/2011, příp. rozhodnutí z 21. 1. 2014, sp.zn. 21 Cdo 1496/2013). Z citovaných rozhodnutí vyplývá rovněž závěr, že je vždy třeba mít na zřeteli, že ve vztazích zaměstnavatele a zaměstnance je nezbytná vzájemná důvěra, spolehlivost zaměstnance, jeho poctivost ve smyslu § 301 písm. d) zákoníku práce, jež zároveň ukládá zaměstnanci, aby celým svým chováním v souvislosti s pracovním vztahem nezpůsobil zaměstnavateli škodu (újmu), ať už majetkovou nebo morální. Zde je potřeba znovu zmínit skutečnost, která v tomto řízení vyplynula, a to že za situace, kdy ČSOB leasing a.s. nepožadovala po ukončení leasingové smlouvy žádné provedení oprav při nákupu tzv. „od stolu“, neboť (jen) v takovém případě se neprovádí vyrovnání závazků spočívající ve vyúčtování opotřebení automobilu a nájezdu kilometrů, nelze jednání žalobce, který věděl, že daná vozidla bude odkupovat od leasingového pronajímatele „od stolu“ (sám pro sebe), a přesto je těsně před koncem leasingové smlouvy nechal opravit, hodnotit jinak než jako snahu obohatit se (tím, že vozidlo v důsledku provedené opravy bude mít vyšší hodnotu při stejné odkupní ceně) na úkor zaměstnavatele.
15. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně postupoval správně, pokud žalobu na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru žalobce z 8. 4. 2021 zamítl. Proto podle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku I. potvrdil (výrok I. tohoto rozsudku).
16. Odvolací soud dále podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil závislý výrok II. o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně, neboť při jeho přezkumu dospěl k jiné výši nákladů plně procesně úspěšné žalované než soud I. stupně. Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud nepovažoval za účelný účtovaný úkon právní služby spočívající v návrhu na doplnění dokazování z 4. 1. 2023. Toto vyjádření spočívalo jen ve dvou větech, ve kterých zástupce žalované navrhol

nový důkaz (obžalobu žalobce, která byla podána státním zástupcem Okresního státního zastupitelství Brno-venkov v souvislosti s nákupy služebních aut žalované od ČSOB leasing a.s.). S ohledem na to, že se jednalo pouze o stručný návrh nového důkazu, a s přihlédnutím k tomu, že tomuto návrhu předcházela porada s klientem ze 4. 1. 2023 (za kterou byla přiznána odměna) a že hned další den se konalo jednání, při kterém tento důkazní návrh mohl být učiněn osobně, nelze takovéto vyjádření považovat za účelný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 ani odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění (dále jen „advokátní tarif“). Za řízení před soudem I. stupně tak zástupci žalované náležela odměna jen za 10 úkonů právní služby spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení, vyjádření se k žalobě, účasti u jednání dne 16. 6. 2022 (přesahující dvě hodiny), písemném vyjádření z 11. 10. 2022, účasti u jednání dne 13. 10. 2022 (přesahující dvě hodiny), poradě s klientem přesahující jednu hodinu dne 4. 1. 2023 a účasti u jednání dne 5. 1. 2023 (přesahující dvě hodiny). Za každý úkon náleží odměna ve výši 2 500 Kč (§ 9 odst. 3, § 7 advokátního tarifu) a rovněž režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tak náklady právního zastoupení žalované dosáhly částky 28 000 Kč (10 x 2 500 Kč, 10 x 300 Kč). Jelikož zástupce žalované osvědčil, že je plátcem DPH, byla tato částka navýšena o 21 % DPH (5 880 Kč) na konečnou částku 33 880 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.).

17. O nákladech odvolacího řízení (výrok III. tohoto rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce se svým odvoláním nebyl úspěšný, proto žalované vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady sestávají z nákladů právního zastoupení v celkové výši 6 776 Kč. Tato částka se skládá z odměny za 2 úkony právní služby po 2 500 Kč, a to za písemné vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání (§ 11 odst. 1, § 9 odst. 3, § 7 advokátního tarifu) a ze dvou režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady za právní zastoupení tak dosáhly částky 5 600 Kč, s připočtením 21% DPH (1 176 Kč) pak konečná částka nákladů odvolacího řízení činí 6 776 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. V tom případě je možno podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Nesplní-li povinný dobrovolně a ve lhůtě, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Brno 20. června 2023

Mgr. Jiří Vašíček v.r.
předseda senátu

